

Ayının Gizli Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Ayının Gizli Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Ayı, fısıldayan bir ormanın kıyısındaki sıcak bir mağarada yaşıyordu. Tüyleri sıcak kahverengi, burnu ve karnı yumuşak açık kahverengiydi. Önünde derin bir cebi olan yeşil bir bahçıvan önlüğü giyiyordu. Bir sabah mağarasının zeminini süpürürken gevşek bir taş fark etti. Taşı kaldırdı ve karanlığa inen bir tünel buldu. "Aşağıda ne olabilir ki?" diye merak etti, küçük kara gözleri merakla kocaman açılmıştı.

Ayı tünelden sızarak geçti. Tünel gizli bir bahçeye açıldı, ama yukarıdaki güneşli bahçelere benzemiyordu. Hava serin ve durgundu, yer dolaşık yabani otlarla kaplıydı. Birkaç solgun filiz karanlıkta zorlukla tutunmaya çalışıyordu. "Ah," diye fısıldadı Ayı, "bu bahçe üzgün ve unutulmuş. Ama ben onu güzelleştireceğim!" Kara burnu heyecanla seğirdi. Hemen çiçeklerin açmasını istiyordu.

Ayı yabani otları çekistirdi, ama otlar sert ve derin köklüydü. Kocaman patileri böyle ince işler için uygun değildi. "Yardıma ihtiyacım var," diye iç çekti. Tam o sırada küçük bir ses, "Ben yardım edebilirim," dedi. Bu, küçük ve tıknaz, koyu gri kadife tüylü, pembe burunlu Köstebek'ti. Küçük mavi bir atkı takıyordu. Kürek gibi kocaman pençeleri kazmak için mükemmeldi.

Köstebek karanlık bahçeye göz gezdirdi. "Önce yabancı otları kazıp toprağı gevşetmeliyiz," dedi sakın bir sesle. Ayı başını salladı ve kocaman patileriyle kazmaya başladı. Köstebek'in pençeleri hızla çalışıyor, toprağı çeviriyordu. Yan yana kazdılar ve yavaş yavaş yabancı otlar kayboldu. "Bu zor iş," diye soludu Ayı, "ama iyi hissettiriyor." Köstebek gülümsedi. "Artık tohumlar için temiz bir yatağıımız var."

Ayı'nın yeşil önlüğünün cebi tohumlarla doluydu. Tohumları toprağın üzerine serpti, ama sonra kaşlarını çattı. "Çiçekler nerede?" diye sordu. "Onları hemen görmek istiyorum!" Köstebek başını usulca salladı. "Tohumların zamana ihtiyacı var," dedi. "Onları sulamalı ve sabırlı olmalıyız." Ayı iç çekti. Beklemekte iyi değildi. Ama Köstebek'e güveniyordu, bu yüzden küçük bir sulama kabı aldı.

Her gün Ayı ve Köstebek bahçeyi suladılar. Ayı yeşillik görmeyi umarak toprağı kontrol ederdi. "Henüz bir şey yok," diye homurdanırdı. Köstebek patisine hafifçe vururdu. "Sabır," derdi. "Tohumlar uyanıyor." Ayı sabırlı olmaya çalıştı, ama zordu. Her yerde parlak çiçekler istiyordu. Bahçenin hemen şimdi mutlu olmasını istiyordu. Yine de sulamaya devam etti.

Bir sabah Ayı, topraktan minicik yeşil bir filizin çıktığını gördü. "Kötebek! Kötebek!" diye seslendi. "Bir şey büyüyor!" Kötebek aceleyle yanına geldi, pembe burnu seğiriyordu. "Evet," dedi. "Tohumlar filizleniyor. Görüyor musun? Sabır işe yarıyor." Ayı'nın küçük kara gözleri parladı. İçinde sıcak bir ışık hissetti. Her gün daha çok filiz belirdi ve Ayı onları dikkatle sulayıp küçük bir şarkı mırıldandı.

Filizler uzadı ve güçlendi. Ayı ve Köstebek her gün onlarla ilgilendiler. Minik yabani otları çektiler ve toprağı yumuşak tuttular. Ayı artık homurdanmıyordu. Sessiz işten keyif almaya başlamıştı. "Bu bahçe bizim sırrımız," dedi. Köstebek başını salladı. "Ve giderek daha mutlu oluyor," diye yanıtladı. Üstlerindeki mağara da daha sıcak hissettiriyordu, sanki bahçenin neşesi taşın içinden yukarı sızıyordu.

Sonra bir gün Ayı küçük bir tomurcuk fark etti. Sıkıca kapalıydı, ama bir çiçek vaat ediyordu. "Geliyor!" diye fısıldadı. Köstebek gülümsedi. "Evet, ve daha çok olacak." Ayı sevinçle bağırmak istedi. Dans etmek istedi. Ama sabrı hatırladı. Tomurcuğu usulca suladı ve bekledi. Ertesi sabah tomurcuk hâlâ kapalıydı. "Yakında," dedi Köstebek.

Ayı beklemeyi öğrendi. Her gün tomurcukları izledi ve her gün biraz daha büyüdüler. Onlarla yumuşak bir sesle konuştu. "Acelen yok," dedi. "Ben bekleyebilirim." Köstebek ona toprağı patisiyle kontrol etmeyi ve sadece kurduğunda sulamayı öğretti. Ayı'nın yeşil önlüğünün cebinde artık küçük bir mala ve bir paket tohum vardı. Bahçesiyle gurur duyuyordu.

Parlak bir sabah ilk çiçek açıldı. Loş bahçede küçük bir güneş gibi güneşli sarı bir çiçektir. Ayı soluğunu tuttu. "Çok güzel!" diye haykırdı. Köstebek pembe patilerini cıvrıttı. "Görüyor musun? Sabır ödöl getirir." Ayı çiçeğin etrafında dans etti, tüylü postu zıplıyordu. Daha çok tomurcuk şişiyor, açmaya hazırlanıyordu. Bahçe sonunda canlanıyordu.

Günler geçtikçe daha çok çiçek açtı. Kırmızı, mavi ve mor çiçekler hafif esintide başlarını salladı. Bahçe artık karanlık ve yabani otlarla dolu değildi. Bir renk gökkuşağıydı. Ayı ve Köstebek suladı ve otları çekti, çiçekler güçlendi. "Beklemenin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum," dedi Ayı. Köstebek gülümsedi. "Sabır harika şeyler yaratır."

Artık mağara, iki arkadaş için mutlu ve rengârenk bir yuva. Ayı'nın yeşil önlüğünün cebinde küçük bir taze çiçek buketi var. Köstebek'in mavi atkısı çoğu zaman polenle kaplı. Gizli bahçede birlikte oturup sessizliği dinliyorlar. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler," diyor Ayı. "Ve bana beklemeyi öğrettiğin için." Köstebek başını sallıyor. "Ve bu yeri bulduğun için teşekkürler."

Ayı hâlâ her gün bahçeyi ziyaret ediyor. Çiçekleri suluyor ve onlarla konuşuyor. Bazen bir kitap getirip yüksek sesle okuyor. Çiçekler onu dinliyor gibi. Köstebek sık sık ona katılıyor ve böğürtlen ile hikâyeleri paylaşıyorlar. Bahçe en sevdikleri yer oldu. Ayı'nın küçük kara gözleri mutlulukla parlıyor. Güzel şeylerin bekleyenlere geldiğini öğrendi.

Bir akşam Ayı bahçede oturdu ve bütün çiçeklere baktı. Ne kadar sabırsız olduğunu düşündü. "Her şeyi hemen istiyordum," dedi. "Ama sen bana sabrı öğrettin." Köstebek patisine hafifçe vurdu. "Sen de bana kocaman bir ayının bile yumuşak olabileceğini öğrettin." Birbirlerine gülümsediler. Bahçe renklerle ışıldadı ve yukarıdaki mağara sıcak bir kucak gibi hissettirdi.

Şimdi Ayı'nın arkadaşları ziyarete geldiğinde onlara gizli bahçeyi gösteriyor. Parlak çiçekleri görünce şaşırıyorlar. "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorlar. Ayı gülümseyip, "Biraz yardım ve çok sabırla," diyor. Köstebek çiçeklerin yanındaki yerinden başını sallıyor. Mağara kahkahalar ve renklerle doluyor. Ve Ayı, hayattaki en güzel şeylerin beklemeye değer olduğunu biliyor.